

Marleen Sanderse
**‘Ik ben graag
die deuropener’**

Op haar zevenentwintigste werd bij Marleen Sanderse een kwaadaardige tumor geconstateerd tussen de kop en de kom van haar heup. Ze onderging een hemipelvectomie. Marleen: 'Verdrietig en zwaar, natuurlijk, maar het redde ook mijn leven. Dat werd mijn uitgangspunt en dat heeft me ver gebracht.'

Hoe heb je de periode van de amputatie ervaren?

Het was zwaar, een amputatie is nergens mee te vergelijken. En voor je omgeving is het misschien nóg wel zwaarder... Maar eerlijk gezegd heb ik die tijd als best okay ervaren en door alle hulp en steun die ik kreeg zelfs als een hele warme periode vol met liefde. Daar ben ik heel dankbaar voor. Tijdens mijn revalidatieperiode was het belangrijkste dat ik leerde wat ik kon en hoe ik dingen stabiel kon doen en dat was eigenlijk vrij snel duidelijk. Ik had natuurlijk ook mazzel: mijn man vond me nog leuk en mijn familie en vrienden ook. Ik had niet veel aanpassingen nodig en kon al snel prima uit de voeten met krukken en een rolstoel. We konden in eerste instantie ook blijven wonen waar we woonden - het was driehoog, dus niet ideaal, maar het ging. En na de revalidatie kon ik gewoon terug naar mijn werk, dat was zo fijn! De gemeente Almere waar ik toen werkte heeft mij geweldig ondersteund. Echt een ander verhaal wordt het als je bijvoorbeeld heftruckchauffeur bent en je werk niet meer kunt doen of als je relatie zegt: "ik trek dit niet".

En hoe is het nu, zo'n twintig jaar later?

De operatie is gelukkig succesvol gebleken, wat door de jaarlijkse controles bevestigd wordt. Maar er zijn natuurlijk nog steeds momenten dat ik mijn krukken door de kamer wil gooien omdat ik er vreselijk van baal. 'Even snel' zit er gewoon niet meer in en daar moet je rekening mee houden. Je moet veel meer nadenken: is de vloer niet glad, sta ik stevig, als ik dit nu doe kan ik dan straks dat nog wel doen ... En dat kost gewoon meer energie en tijd. 100% acceptatie is denk ik niet mogelijk, maar dat is ook niet erg. Het is zoals het is en ik heb er vrede mee.

Hoe kwam je op het idee om te gaan roeien?

Van mijn revalidatie herinner ik me vooral het sporten. Met andere revalidanten samen verschillende sporten uitproberen, zwemmen, gewoon weer dingen doen, dat was echt fantastisch. Het leek me goed om ook daarna actief te blijven. Als student heb ik geroeid en roeien is een hele mooie revalidatiesport: het is een gelijkmatige belasting van je lichaam en het is ook niet super blessuregevoelig, dus ik pakte het weer op. Omdat ik ook mijn zitbotje mis, had ik wel een orthese nodig op het zitbankje

van de boot, om niet om te kukelen. Sowieso een big shout-out voor alle instrumentmakers in Nederland, wat een helden zijn dat! Zo leuk hoe ze altijd meedenken hoe iets mogelijk kan worden gemaakt, zoals ik inmiddels zelf ervaren heb in Haren, Utrecht en Zwolle.

En hoe kwam je in het paralympisch team terecht?

Al gauw kwam ik in aanraking met andere aangepaste sporters en toen ging het snel: de amputatie was in 2004 en in 2007 ging ik met een vier met stuurvrouw naar het WK in München. Ook toen heeft mijn werk me weer fantastisch ondersteund; ze vonden het mooi dat ze nu een topsporter konden ondersteunen, waar ze eerst iemand hadden ondersteund die langdurig in de ziekteketel zat. We trainden op de Bosbaan in Amsterdam en deden alles wat bij topsport hoort: intensief trainen, letten op focus, eten, slapen en tussendoor een beetje werken ...

Wat heeft het je gebracht?

Toen ik in 2004 na de amputatie in het ziekenhuis lag, werden de Paralympische Spelen voor het eerst een beetje uitgezonden op tv. Ik weet nog dat ik toen dacht: ik val nu in die categorie dus misschien kan ik wel meedoen. En drie jaar later deed ik inderdaad mee, dat was zo'n mooie overwinning op mezelf! En daarna ben ik ook nog als reserve mee geweest naar de spelen in China. Fantastisch om mee te maken: de sfeer, het land, het team en alles er omheen.

En hoe vind je je werk als burgemeester?

Ik vind het een topbaan! Ik ben een beetje verslaafd aan de politieke wereld, die vind ik mega-interessant. En ik draag graag een steentje bij om samen iets moois neer te zetten, hier in huis, in de raad en het college, maar ook met alle verenigingen en organisaties, alle mensen hier in de stad, dat is echt super. Alleen voor roeien heb ik geen tijd meer ...

Besteed je extra aandacht aan bepaalde beleids-terreinen zoals toegankelijkheid?

Dat kleeft natuurlijk wel een beetje aan me en ik vind het ook mooi om daarin een deuropener te zijn. Als we met elkaar op pad zijn, worden mensen vaak geconfronteerd met de belemmeringen die ik tegenkom, bijvoorbeeld wanneer ze mij uitnodigen en ik vervolgens niet binnen kan komen. Dat zet mensen aan het denken en dat is precies wat ik wil. Ook hier intern: als we bijvoorbeeld iets opnieuw inrichten is er nu meer oog voor toegankelijkheid, gewoon omdat ik er bij ben.

Foto: Wilco van Dijen

'Het is
zoals het
is en ik
heb er
vrede mee'

Paspoort

- ▶ Wie: Marleen Sanderse
- ▶ Leeftijd: 47 jaar
- ▶ Woont met: man en zoon Pieter (10 jaar) in Hattem
- ▶ Werkt als: burgemeester van Hattem
- ▶ Bijzonderheden: roeide in het paralympisch team

'We mogen opener naar elkaar zijn over wat we nodig hebben'

27

Je hebt ook nog een speciale nevenfunctie...

Ik ben lid van het 'Aanjaagteam politieke ambtsdragers met een beperking' vanuit het ministerie van Binnenlandse Zaken. Mensen met een beperking zijn ondervetegenwoordigd in bestuurlijk Nederland en daarom proberen wij barrières weg te nemen door mensen te inspireren met onder andere coaching en praktische tips. We verzamelen kennis op www.onbeperktindepolitiek.nl zodat niet elke gemeente dat wiel opnieuw hoeft uit te vinden. Daarnaast stimuleren we politieke partijen om aandacht te hebben voor mensen met een beperking in hun programma's en mensen met een beperking op de kieslijsten te zetten. We planten zoveel mogelijk zaadjes, zodat steeds minder mensen met een beperking zich belemmerd voelen om een politieke functie te ambiëren. We merken vaak dat het geen onwil is maar onwetendheid, en daarom is het belangrijk dat wij er zijn en een voorbeeld laten zien.

Wat versta jij onder 'inclusie'?

Inclusie betekent voor mij dat we een maatschappij zijn waar iedereen mag zijn en worden wie die wil. Iedereen brengt een eigen verhaal mee, we hebben allemaal beperkingen. Die van mij is toevallig zichtbaar en daardoor is het heel logisch dat ik dingen

niet kan en bepaalde behoeftes heb. Maar veel anderen hebben ook bepaalde dingen nodig om goed te kunnen functioneren. Ik vind dat we daarover wat opener naar elkaar toe mogen zijn.

Heb je advies voor anderen in een vergelijkbare situatie?

Het is belangrijk om te kijken waar je kansen liggen en wat je echt wilt, en vervolgens na te gaan hoe je dat kunt verwezenlijken. Daar heb je wel de juiste mensen bij nodig die je ondersteunen, want het is een zwaar traject, een amputatie. Dus mijn advies is vooral: vind de juiste mensen die je kunnen inspireren. Want je kán nog gewoon carrière maken, het is mij tenslotte ook gelukt. Ik hoop dat anderen - vooral kinderen en jongeren - die mij zien, gaan denken: "Als zij dat kan, kan ik dat ook". Weet dat je je dromen dus kunt najagen, ook als je bepaalde dingen misschien wat minder goed kunt. Het is nog niet zo lang geleden dat het bijzonder was als je als vrouw burgemeester was en nu heb ik een extra vinkje ... Laat dat een voorbeeld zijn. En als er nu één lezer is die door mijn verhaal geïnspireerd raakt, dan is mijn missie volbracht.

ROSANNE FABER